

Ngày Tết nhớ cha

ISSN: 2734-9195 09:05 10/02/2026

Bánh chưng cha gói không xanh mướt như những chiếc bánh được gói bằng lá dong. Bánh có màu vàng nhạt, mộc mạc như chính con người cha.

Tác giả: **Trần Văn Hiếu**

Tết lại về.

Giữa phố phường rộn ràng tiếng nhạc xuân, giữa sắc mai vàng, đào thắm len vào từng con ngõ nhỏ, tôi chợt nhận ra lòng mình trống trải đến lạ. Tết năm nay cũng như những mùa xuân trước, đủ đầy hương sắc nhưng thiếu vắng một điều không gì bù đắp được, đó là bóng hình của cha.

Ngày xưa, mỗi độ cuối tháng Chạp, khi tôi còn tha hương nơi thành phố mang tên Bác, Tết với tôi là một cuộc trở về đầy háo hức. Tôi đếm từng ngày, từng chuyến xe, bởi ở quê nhà có cha đang chờ. Vào hai bảy, hai tám Tết, cha thường ngồi trước hiên nhà, lặng lẽ chế từng sợi lạt, bẻ từng tấm lá dứa làm khuôn bánh. Dáng cha còng xuống theo năm tháng, đôi tay gầy guộc nhưng khéo léo và kiên nhẫn đến lạ thường.

Bánh chưng cha gói không xanh mướt như những chiếc bánh được gói bằng lá dong. Bánh có màu vàng nhạt, mộc mạc như chính con người cha. Nhưng cũng chính những chiếc bánh ấy lại là thứ ngon nhất trong ký ức tôi. Bởi trong từng hạt nếp dẻo, từng lớp đỗ bùi, từng miếng thịt ba chỉ béo thơm, là cả một trời yêu thương lặng thầm mà cha dành cho con cái. Mỗi lần ăn bánh, tôi cảm nhận rất rõ hương vị của Tết, của gia đình, của hạnh phúc giản dị mà đủ đầy.

Tôi từng nhiều lần ngồi bên, chăm chú nhìn cha gói bánh, cố ghi nhớ từng động tác, từng nếp gấp. Thế nhưng lạ thay, chưa một lần tôi gói được chiếc bánh trọn vẹn như cha. Và từ ngày cha đi xa, vị bánh chưng ngày Tết cũng theo đó mà đổi khác. Không phải vì nếp không dẻo, đỗ không bùi, mà bởi bàn tay gói bánh năm nào đã không còn nữa. Mỗi lần ăn bánh, tôi lại thấy lòng mình chùng xuống, bùi ngùi đến nghẹn ngào, thèm được cắn một lát bánh chưng do chính tay cha gói như những ngày xưa cũ.

Hình ảnh minh họa (sưu tầm)

Giờ đây, tôi không còn mong đợi, háo hức mỗi khi Tết về nữa. Với tôi, Tết đã trở thành một khoảng lặng. Tôi chỉ lặng lẽ ước giá như cha vẫn còn hiện hữu. Giá như gia đình vẫn đủ đầy để cùng nhau dọn dẹp nhà cửa, quây quần bên mâm cơm chiều ba mươi. Tối đến, cả nhà lại ngồi xem Táo Quân, chờ khoảnh khắc giao thừa, lắng nghe lời chúc Tết đầu năm trong không khí ấm áp quen thuộc.

Mất cha, trong tôi hình thành một khoảng trống mênh mang. Thời gian trôi đi, lời an ủi của mọi người, hay cả những kỷ ức đẹp đẽ của tuổi thơ cũng không đủ để lấp đầy khoảng trống ấy. Bởi có những nỗi nhớ, càng qua năm tháng lại càng sâu.

Cha ạ, một **mùa xuân** nữa lại về. Thêm một mùa xuân con không còn cha ở bên, và những mùa xuân sau này cũng sẽ như thế. Nhưng con tin rằng, ở một nơi nào đó, cha vẫn lặng lẽ dõi theo từng bước con đi. Cha sẽ mỉm cười khi con vững vàng, và nếu con có vấp ngã, chắc hẳn cha vẫn hiện từ bao dung, như cách cha đã từng.

Tác giả: **Trần Văn Hiếu**